

Sygn. akt VII U 1401/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jarosław Matuszczak

Protokolant: stażysta Justyna Łącka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 maja 2016 r. w G.

spraw z odwołań I. N.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 18 czerwca 2015 r. (...) w przedmiocie wysokości kapitału początkowego i z dnia 25 czerwca 2015 r. nr (...) w przedmiocie wysokości emerytury

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość kapitału początkowego i wysokość emerytury

I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 18 czerwca 2015 r. (...) w przedmiocie wysokości kapitału początkowego w ten sposób, że kapitał początkowy ustalony na dzień 01 stycznia 1999 r. wynosi 95264,29,- zł (dziewięćdziesiąt pięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt cztery złote 29/100);

II. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 25 czerwca 2015 r. nr (...) w przedmiocie wysokości emerytury w ten sposób, że łączna kwota emerytury z FUS oraz okresowej emerytury kapitałowej wynosi 1376,60,- zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt sześć 60/100).

Sygn. akt VII U 1401/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił ubezpieczonej I. N. kapitał początkowy. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 677,59 zł. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 55,50%. Zakład przyjął 19 lat, 8 miesiące i 14 dni okresów składkowych oraz 8 dni nieskładkowych, jak również 2 lata 9 miesięcy i 11 dni sprawowania opieki nad dzieckiem. Kapitał początkowy ustalony na dzień 01 stycznia 1999 r. wyniósł 92.948,57 zł (k. 55 pliku kapitałowego akt ZUS).

Następnie decyzją z dnia 25 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 22 czerwca 2015 r., ustalając jej wysokość na kwotę 1.136,01 zł oraz prawo do okresowej emerytury kapitałowej, której wysokość ustalono na kwotę 106,09 zł. Do obliczenia wysokości emerytury organ rentowy przyjął wysokość kapitału początkowego ustalonego decyzją z dnia 18 czerwca 2015 r. (k. 31-32 i 33-34 pliku emerytalnego akt ZUS)

Odwołanie od powyższych decyzji wniosła ubezpieczona I. N. żądając ich zmiany poprzez przyjęcie do obliczenia kapitału początkowego zarobków, a jej zdaniem, bardziej korzystnych lat pracy – 1976-1981, 1986-1987, 1996 i 1998.

Nadto, według ubezpieczonej, za okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 01.01.1986 r. do 20.04.1986 r., na podstawie wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej, powinna zostać przyjęta średnia płaca 14.891 zł. Ubezpieczona zaskarżonym decyzjom zarzucała również uwzględnienie zbyt krótkiego okresu pracy – wskazując, iż przepracowała 21 lat 7 miesięcy i 4 dni (bez odliczenia zasiłków chorobowych), 1 rok 3 miesiąc i 20 dni przebywała na urlopie macierzyńskim oraz 2 lata 6 miesięcy i 17 dni na urlopie wychowawczym. Ubezpieczona stwierdziła, że do lat pracy nie uwzględniono jej miesiąca grudnia 1990 i całego roku 1995 r., kiedy to prowadziła działalność gospodarczą (k. 2-3, 9-10 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonej od obu decyzji pozwany organ rentowy wniosł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu stanowiska organ rentowy wskazał, iż do ustalenia kapitału początkowego przyjęto wynagrodzenie z kolejnych 10 lat, tj. z lat 1973-1982, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł: 55,50%, podając, iż wskaźnik wyliczony z 20 lat kalendarzowych, o który wnosi wnioskodawczyni, jest mniej korzystny, gdyż wynosi: 55,13%. Nadto, wskazano, że do obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru za okres od 01.01.1986 r. do 20.04.1986 r. z tytułu zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) organ rentowy przyjął kwotę wynagrodzeń minimalnych obowiązujących w tym okresie, uznając, iż nie można przyjąć za ten okres wynagrodzeń z legitymacji ubezpieczeniowej, gdyż wpisu dokonano jedynie co do średniej kwoty: 14,891 zł wskazując miesiąc 1/1986. Odnośnie uwzględnionego stażu pracy organ rentowy wskazał, że ubezpieczonej zaliczono okresy współpracy przy prowadzeniu działalności gospodarczej jak i okres prowadzenia działalności gospodarczej, za który opłacono składki na ubezpieczenie społeczne, tj. od 01.07.1988 r. do 31.08.1989 r., od 01.10.1991 r. do 29.06.1994 r. oraz od 02.01.1996 r. do 31.12.1998 r., nadto do stażu pracy nie zaliczono okresu od dnia 30.06.1994 r. do 01.01.1996 r., gdyż w tym okresie działalność gospodarcza była zawieszona (k. 4-5,11-12 akt sprawy).

Zarządzeniem z dnia 09 października r. Sąd na zasadzie art. 219 k.p.c. połączył sprawy w/w odwołań do wspólnego rozpoznania (k. 14 akt sprawy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona I. N., urodzona w dniu (...) w dniu 14 maja 2015 r. złożyła wniosek o ustalenie kapitału początkowego wnosząc o wybranie najkorzystniejszego wariantu na podstawie przedłożonych dokumentów. Następnie w dniu 25 maja 2015 r. ubezpieczona złożyła wniosek o emeryturę.

okoliczności bezsporne, nadto: wniosek o ustalenie kapitału początkowego wraz z załącznikami k. 1-32 pliku kapitałowego akt ZUS, wniosek o emeryturę k. 1-11 pliku emerytalnego akt ZUS

I. N. pracowała w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w B. w latach od dnia 01.07.1981 do dnia 20.04.1986 r. Nie zachowały się jednak dokumenty pozwalające na udowodnienie wysokości jej zarobków w 1986 r.

Dowód: poświadczone kserokopie dokumentów płacowych – k. 26 akt ZUS, plik kapitałowy (folia).

W dniu (...)I. N. urodziła córkę K. N. (1) a w dniu (...) syna K. N. (2), w związku z czym przebywała na urlopiach wychowawczych w okresach 25.05.1982 r. – 24.05.1984 r. i 13.02.1985 r. do 31.08.1985 r.

Dowód: poświadczone kserokopie wyciągów z aktów urodzenia – k. 44 pliku kapitałowego akt ZUS, świadectwo pracy – k. 25 pliku emerytalnego akt ZUS

W okresie od 01.07.1988 r. do 31.08.1989 r. od 01.10.1991 r. do 29.06.1994 r. oraz od 02.01.1996 r. do 31.12.1998 r. I. N. była współpracownikiem w działalności gospodarczej oraz sama prowadziła działalność gospodarczą i

odprowadzała składki na ubezpieczenie społeczne. Natomiast w okresie od dnia 30.06.1994 r. do 01.01.1996 r. działalność gospodarcza była zawieszona.

Dowód: potwierdzenie ubezpieczenia – k. 38 akt ZUS, plik kapitałowy

Decyzją z dnia 18 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił ubezpieczonej I. N. kapitał początkowy, a następnie decyzjami z dnia 25 czerwca 2015 r. przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury od dnia 22 czerwca 2015 r., ustalając jej wysokość na kwotę 1.136,01 zł oraz prawo do okresowej emerytury kapitałowej, której wysokość ustalono na kwotę 106,09 zł. Organ nie uwzględnił przy tym informacji o przebywaniu I. N. od dnia 11.11.1994 r. do 16.03.1995 r. na zasiłku macierzyńskim z uwagi na urodzenie kolejnego dziecka.

Okoliczności częściowo bezsporne, nadto decyzja z dnia 18.06.2015 r. k. 55 pliku kapitałowego akt ZUS oraz z 25.06.2015 r. k. 31-34 pliku emerytalnego akt ZUS, zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach z 27.05.2015 r. – k. 34 pliku kapitałowego akt ZUS

W toku procesu w związku ze zobowiązaniem Sądu, do wyjaśnienia, czy do ogólnego stażu pracy ubezpieczonej został uwzględniony okres urlopu wychowawczego zgodnie z dyspozycją ustawy z dnia 05 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodającą art. 174 ust. 2a, organ rentowy w dniu 21 marca 2016 r. wydał decyzję o ponownym ustaleniu kapitału początkowego, a następnie w dniu 22 marca 2016 r. decyzję o przeliczeniu emerytury od dnia 01 stycznia 2016 r.

Wydając decyzję o ponownym ustaleniu kapitału początkowego z dnia 21 marca 2016 r. organ rentowy przyjął do obliczenia podstawy wymiaru oraz wskaźnika wysokości tej podstawy przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 01 stycznia 1973 r. do 31 grudnia 1982 r. – wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 56,28 zł. Podstawa wymiaru kapitału początkowego stanowi kwota 687,12 zł. Zakład przyjął 19 lat, 8 miesiące i 14 dni okresów składkowych oraz 8 dni nieskładkowych, jak również 3 lata 6 miesięcy i 27 dni sprawowania opieki nad dzieckiem. To ostatnie nastąpiło na skutek prawidłowego wprowadzenia okresów ubezpieczonego w dniu 18.03.2016 r. (poz. 15), tj. urlopu wychowawczego w okresie od 16.03.1995 r. do 01.01.1996 r.

Kapitał początkowy ustalony na dzień 01 stycznia 1999 r. wyniósł 95.264,29 zł.

Wysokość emerytury ustalonej w decyzji z dnia 22 marca 2016 r. wynosi 1.160 ,71 zł.

Ubezpieczona nie wniosła odwołania od żadnej z powyższych decyzji

Okoliczności częściowo bezsporne, a nadto: decyzja z 21.03.2016 r. o przeliczeniu kapitału początkowego – nienumerowane karty pliku kapitałowego akt ZUS oraz decyzja o przeliczeniu emerytury k. 53 pliku emerytalnego akt ZUS, wykaz wprowadzonych okresów z adnotacjami ręcznymi z 18.03.2016 r. (brak nr kart) w aktach ZUS, plik kapitałowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy był w dużej mierze bezsporny.

W spornym zakresie, tj. co do wysokości zarobków I. N. w 1986 r., odprowadzania składek w czasie prowadzenia działalności gospodarczej i okresów urlopów wychowawczych stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw by kwestionować prawdziwość, rzetelność dokumentów zgromadzonych w sprawie. Sąd zważył, iż dowody te układają się w spójną całość.

Sąd nie dał wiary poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii legitymacji ubezpieczeniowej co do wysokości zarobków ubezpieczonej za 1986 r. (styczeń – kwiecień) albowiem ogólny zapis o średnim wynagrodzeniu nie odpowiadał wymaganiom wpisów do tego dokumentu, został dokonany w miesiącu styczniu a miał dotyczyć czterech

miesiący. Z tego względu sąd uznał, że nie pozwala on na wykazanie rzeczywistych zarobków w poszczególnych miesiącach.

Odwołania ubezpieczonej I. N. od zaskarżonych decyzji pozwanego są częściowo zasadne i w tym zakresie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm. dalej przywoływana jako ustawa), dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust.3 dla osób w wieku 62 lat. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy tj. na dzień 01 stycznia 1999 r.

W myśl art. 174 ust. 1 powyższej ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Stosownie do treści art. 174 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl art. 174 ust 2a, dodanego przez art. 1 pkt 4 ustawy z dnia 5 marca 2015 r. zmieniającej nin. ustawę z dniem 1 maja 2015 r. (Dz.U.2015.552), przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (art. 174 ust. 3) Odesłanie z art. 174 ust. 3 ustawy do wymienionych w nim przepisów oznacza, że zasady ustalania podstawy wymiaru kapitału początkowego są takie same, jak zasady ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent. Ogólne zasady ustalania tej podstawy uregulowane są w art. 15 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę. Prawo wyboru okresu kolejnych 10 lat kalendarzowych ograniczone jest w przypadku ustalania podstawy wymiaru kapitału początkowego do lat 1980-1998. Natomiast według art. 15 ust. 6 te same ustawy, na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Stosownie do treści art. 116 ust. 5 w związku z art. 194 tej ustawy oraz § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011 r. nr 237 poz. 1412 ze zm., dalej: rozporządzenie), środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Dokumenty te winny być załączone do wniosku w sprawie przyznania świadczeń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 r., sygn. akt II UKN 297/00, OSNP 2002/23/577, Lex nr 48122).

Należy jednak zwrócić uwagę na to, że w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty a także kapitału początkowego. W postępowaniu sądowym mogą być więc przeprowadzone dowody z innych dokumentów niż wymienione w § 20 rozporządzenia. W sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym zgodnie zatem z treścią art. 473 k.p.c. nie stosuje się także przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu z zeznań świadków i przesłuchania stron. W postępowaniu przed sądem, także wówczas, gdy przedmiotem sporu jest podstawa wymiaru świadczeń ubezpieczeniowych, fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie mogą być dowodzone wszelkimi dostępnymi środkami, a do sądu należy ocena ich wiarygodności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 04 marca 1997r., sygn. akt III AUa 105/97, Apel-W-wa, 1997/2/7; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku III AUr 294/93, PS-wkl. 1994/3/6).

Ubezpieczona spornym decyzjom zarzucała:

1. przyjęcie do obliczenia kapitału początkowego zarobków w wariantcie mniej korzystnym – wnosząc o uwzględnienie zarobków z lat: 1976-1981, 1986-1987, 1996 i 1998,
2. nieprzyjęcie wynagrodzenia za okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 01.01.1986 r. do 20.04.1986 r., w wysokości wynikającej z wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej - 14.891 zł w miejsce przyjętego wynagrodzenia minimalnego,
3. Nie uwzględnienie do okresu pracy wszystkich faktycznych okresów zatrudnienia – wskazując, iż przepracowała 21 lat 7 miesięcy i 4 dni (bez odliczenia zasiłków chorobowych), 1 rok 3 miesiąc i 20 dni przebywała na urlopie macierzyńskim oraz 2 lata 6 miesięcy i 17 dni na urlopie wychowawczym. Ubezpieczona wskazywała, że do lat pracy nie uwzględniono jej miesiąca grudnia 1990 i całego roku 1995 r., kiedy to prowadziła działalność gospodarczą.

W ocenie Sądu Okręgowego niewątpliwie za zasadne należało uznać żądanie odwołania w zakresie zaliczenia do okresów składkowych okresów urlopów wychowawczych zgodnie z art. 174 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co znalazło również potwierdzenie w stanowisku organu rentowego, który na zobowiązanie Sądu do wyjaśnienia tejże kwestii wydał decyzję o przeliczeniu kapitału początkowego z uwzględnieniem okresów urlopów wychowawczych jako okresów składkowych, a następnie wydał decyzję o przeliczeniu wysokości emerytury.

Mimo tej zmiany Sąd uznał za konieczne zmianę zaskarżonych decyzji, albowiem w decyzji z dnia 22 marca 2016 r. organ rentowy przeliczył emeryturę ubezpieczonej dopiero od dnia 01 stycznia 2016 r., jako od miesiąca w którym wpłynął wniosek.

Jak bowiem można się domyślić organ rentowy pod stwierdzeniem „wpłynął wniosek” ma na myśli fakt, że w dniu 07 stycznia 2016 r. do akt organu emerytalnego został złożony odpis skrócony aktu urodzenia córki ubezpieczonej K. N. (3) ur. (...) (k. 52 pliku emerytalnego akt ZUS).

Nie sposób jednak pominąć, iż fakt urodzenia dziecka i korzystania przez ubezpieczoną z urlopu macierzyńskiego od dnia 11 listopada 1994 r. do 13 marca 1995 r. był znany organowi rentowemu już w dacie wydawania zaskarżonych decyzji (vide: zaświadczenie Wydziału Ubezpieczeń Rozliczeń Kont Płatników Składek i Ubezpieczonych oraz Realizacji Dochodów – Inspektoratu ZUS w K. z 08.06.2005 r. k. 18 pliku kapitałowego akt ZUS, załączone przez ubezpieczoną do wniosku o ustalenie kapitału początkowego). Zatem ze złożonego odpisu aktu urodzenia nie wynikła żadna nowa okoliczność, nieznana dotychczas organowi rentowemu, zwłaszcza że sam fakt urodzenia dziecka nie oznacza, że jego matka skorzystała z urlopu wychowawczego. Niezrozumiałe jest zatem, dlaczego nie uwzględniono tego zdarzenia już w wykazie wprowadzonych okresów ubezpieczonej z 18.06.2015 r. (k.47v). Z tego względu nie można uznać za prawidłowe przeliczenia emerytury ubezpieczonej dopiero od dnia 01 stycznia 2016 r., skoro wszelkie okoliczności konieczne do prawidłowego ustalenia kapitału początkowego były znane organowi przy wydawaniu decyzji z dnia 18 i 25 czerwca 2015 r.

Pozostałe zarzuty ubezpieczonej uznać należało natomiast za bezpodstawne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wskaźnik podstawy wymiaru z kolejnych lat przyjęty przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji kapitałowej – 55,50% był bardziej korzystny niż gdyby przyjęć do obliczenia tego wskaźnika 20 lat kalendarzowych – wówczas bowiem wskaźnik podstawy wymiaru wynosi 55,13% (pismo ZUS z 14.07.2015 r. k. 40 pliku emerytalnego akt ZUS). Ubezpieczona nie podniosła dalszych zarzutów w tym zakresie.

Brak było podstaw również do przyjęcia wynagrodzenia za okres zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) od 01.01.1986 r. do 20.04.1986 r., w wysokości wynikającej z wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej tj. 14.891 zł w miejsce przyjętego wynagrodzenia minimalnego, wobec niewiarygodności tego dowodu.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w sprawach emerytalno – rentowych wyliczenie wysokości świadczenia może nastąpić jedynie na podstawie zarobków faktycznie otrzymanych i to tych, od których istniał obowiązek odprowadzania składki na ubezpieczenie społeczne, co wynika jednoznacznie z treści art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. To na ubezpieczonym, jako wywodzącym skutki prawne z udowodnienia swoich zarobków spoczywa ciężar wykazania wysokości otrzymywanego wynagrodzenia. Wskazać również należy, iż o ile w toku postępowania przed organem rentowym istnieją stosowne ograniczenia dowodowe, o tyle w toku postępowania sądowego ubezpieczony za pomocą każdego dowodu może udowodnić swoje żądanie. Oznacza to, że fakty od których uzależnione jest prawo do emerytury oraz wysokość tego świadczenia, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 lipca 2007 r. w sprawie I UK 36/07, w postępowaniu cywilnym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych w sprawie o przeliczenie wysokości emerytury możliwe jest dopuszczenie i przeprowadzenie wszelkich dowodów, w tym także dowodu z zeznań świadków lub przesłuchania samego wnioskodawcy (wyrok SN z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. akt I UK 36/07, Lex Polonica nr 1784004, Gazeta Prawna 2007/251 str. 11).

Zgodnie również ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 1998 r., II UKN 440/97, OSNP 1998/22/667, zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień oraz wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych.

Tymczasem, w niniejszej sprawie, pomimo, że skarżąca za pomocą każdego dowodu przewidzianego procedurą cywilną mogła udowodnić wysokość uzyskiwanego dochodu, to zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwalał odtworzyć spornej okoliczności. Za niewystarczający w tym względzie, jest wpis w legitymacji ubezpieczeniowej (k. 23 pliku emerytalnego akt ZUS) odnośnie wynagrodzenia uzyskanego przez ubezpieczoną w styczniu 1986 r. – 14.891 zł., tym bardziej, że jak wskazał organ rentowy (pismo pozwanego k. 58 akt ZUS), przyjęcie kwoty w okresie od 01 stycznia 1986 r. do 20 kwietnia 1986 r. w miejsce wynagrodzenia minimalnego, nie wpłynie na wysokość kapitału w stosunku do ponownie ustalonego kapitału początkowego ustalonego w decyzji z dnia 21 marca 2016 r.

Zdaniem Sądu niezasadny jest również zarzut ubezpieczonej odnośnie niezaliczenia do stażu pracy okresów prowadzenia działalności gospodarczej tj. grudnia 1990 r. oraz całego 1995 r. Przypomnieć w tym względzie należy, iż zgodnie z art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przy ustaleniu wysokości świadczeń z ubezpieczeń społecznych uwzględnia się jedynie okresy, za które opłacono składki na ubezpieczenia społeczne. Tymczasem z dokumentów znajdujących się w aktach kapitałowych wynika, że ubezpieczona w grudniu 1990 r. nie prowadziła działalności gospodarczej (okoliczność ta nie wynika także ze wskazanych przez nią okresów składkowych i nieskładkowych – k. 7-8 pliku kapitałowego akt ZUS), natomiast w 1995 r. działalność gospodarcza ubezpieczonej była zawieszona (k. 38v pliku kapitałowego akt ZUS). Z tego względu stanowisko pozwanego o niezaliczeniu spornych okresów prowadzenia działalności gospodarczej do stażu pracy należy uznać za prawidłowe.

Uwzględniając powyższe ustalenia i rozważania dotyczące w szczególności okresu urlopu wychowawczego ubezpieczonej, na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami, Sąd Okręgowy w punkcie

I zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 18 czerwca 2015 r. w ten sposób, że nakazał przyjąć, że kapitał początkowy ustalony na dzień 01 stycznia 1999 r. wynosi 95264,29 zł, a w punkcie II zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 25 czerwca 2015 r. w przedmiocie wysokości emerytury w ten sposób, że nakazał przyjąć łączna kwota emerytury z FUS oraz okresowej emerytury kapitałowej wynosi 1376,60 zł.